

Partmann Tibor

Egy pillanat margójára

Ahonnét a segítséget vártad,
most oda emeled tekinteted, majd
becsukod szemed, de lehunyt
szemhéjad réseibe makacsul
fészkei be magát a napsugár,
mintha épp lehegesztené...
talán azért, hogy ne láthasd
önmagad, míg állsz mellkasodban
egy összeomló épület zajába
rekedt lélegzetvétel vákuumával,
egy lassan örökkévalóságba
kérgesedő pillanatban – melyről
mégis reméled naivan, úgy múlik
majd el, mint a véletlenekkel
rögtönzött táj az ősze korhadó
későnyári nappalok aorta-ösvényein.
Igen, múlni vágyod azt a pillanatot,
mely színtelen, szagtalan,
állagtalan, mégis minden
érezékszervedben ott vibrál
szüntelen, míg elméd önmaga
összes elrejtett légópincéjéből
jövővé nem szabadítja...